

Zoroaster (Zarathustra)

1. Skapelsen

INNAN DEN VILDSINT började forsa ned för sluttningarna hade den otyglade floden Karun sprungit fram ur otaliga källor högt uppe i Zagrosbergen. Långt nedanför - mellan respektinjagande branta klippväggar - bredde en vidunderlig slätt ut sig.

Täta buskage av taggig vedel omgav den. De växte så tätt att gångstigar behövde huggas fram genom de snåriga grenverken innan någon mänsklig varelse kunde sätta sin fot där. Bara under den del av året då makterna över sol och måne utövade likvärdigt inflytande över människans dygn, var denna enorma vidd täckt av grönska. Men då var den också obeskrivligt vacker. Gräs och mossa tindrade från dagdroppar likt ädelstenar medan de njöt av sina knappt två månaders existens; badande i solljus. Våldoftande gyllne blomster smyckade buskagen, som om småfåglar ryttlade över dem i sina mångfärgade vingar.

Vid just denna tid varje år flockades människor till denna undersköna omgivning och slog läger på sluttningarna var helst de kunde hitta ett lämpligt ställe att övernatta. Att uppehålla sig en längre tid på själva slätten var för dem inte tillåtet av Översteprästen. Slätten var helgad till solguden Mithra - den strålande, välvilliga guden som spred välsignelser varhelst den sken och som älskade allt liv. Därför hölls nu fröjdefullt mässande till solgudens ära bara från de lägrade sluttningarna. De omgivande bergen genljöd förstas från jublet av mänskliga röster som sjöng solgudens lovord.

Från fjärran kunde det emellanåt höras lejon ryta till svar på ekot, men inte ett enda hjärta började bulta i fruktan för den sakens skull. Så länge de befann sig i närheten av Mithras slätt kunde ingen best i sök av rov närma sig dem.

Tillsammans med sina vigda assistenter var Översteprästen hängivet i färd med att stapla stenar över varandra på de ställen där heliga eldar skulle tändas vid skymningens ankomst. Bara de två äldsta av assistenterna fick hjälpa Översteprästen med detta bestyr, för de hade lärt sig att levä ett obesudlat liv och endast de renaste av händer fick beröra dessa helgade stenar. De övriga fem assistenterna - den yngsta hade knappt nått puberteten - sprang runt och hade ihjäl reptiler, gnagare och annan ohyra; eller såg till att dessa snabbt avlägsnades så att området blev befriat från sådana okynnesdjur. Vid lägereldarna i de omgivande sluttningarna såg alla på med stor förväntan. Men inte förrän självaste Översteprästen gav tecknet att högtiden hade inletts, vågade sig någon att ens närma sig Mithras trädgård.

Det var förstas Översteprästen själv som pekade ut de exakta positionerna för var assistenterna skulle stapla stenarna, och exakt hur höga staplarna skulle vara i förhållande till varandra. Den första stapeln var placerad där gryningens gyllne strålar skulle bryta Maonahs trollbindande valde. Den skulle komma att vara den högsta av all staplade stenhögar.

Nästa stapel stod på direkt motsatta sida av den första; de övriga två till höger och vänster om, men alla med exakt samma avstånd till varandra. I mitten av denna fyrkant anlades tre mindre stenhögar i form av en triangel.

Medan Översteprästen gick runt och läste upp böner till Mithras ära placerade han ut offerskålar av järn, fyllda med uttorkade småkvistar vid varje offerplats.

Assistenterna samlade undertiden in torkade vedelkvistar och band dem i knippen, så att de kunde användas för att vifta bort alla okynnesdjur eller insekter som kunde tänkas komma för nära Översteprästen. Detta kom att förbli deras uppgift under resten av högtiden. För att ingen skulle bli riven av misstag av dessa taggiga knippen måste de hållas högt över huvudet när de inte behövde användas. Det var förstas i längden väldigt ansträngande, men att bli utsedd till vigd assistent var en stor ära, inte bara för de unga assistenterna själva, utan även för hela deras familj; så uppgiften utfördes med stor glädje och stolthet.

Samtidigt hade nu Översteprästen gått bakom ett utskjutande stenblock och bytt beklädnad inför ceremonin. Han bar ett vitt ylleplagg utan några utsmyckningar. Runt pannan satt en adelskrona prydd med matta blå-gröna stenar, så tätt sammansatta att inget kunde skymtas av det guldband de hade blivit fästa på. Han stegade in mot mitten av den fyrkantiga offerplatsen och började där klappa händer.

Bakom ett annat stenblock steg då fyra vitklädda, jungfruliga prästinnor fram. De svagt vindfångna slängkapporna som svepte om deras ljuva former var dekorerad med silverbroderi. Lindade först flera varv runt deras halsar och sedan ihoptvinnade i deras flätade, blåsvarta hår slingrade sig länkar av små blå-gröna stenar. I sina händer bar de förgyllda kärll innehållande dyrbar olja som de höll i de offerskålar de i följe gick förbi, allt medan Översteprästen bönföll.

Översteprästen åkallade nu Atar - guden av eldslågan – så att han skulle skänka sin nåd över ceremonin. Som yngre broder till Mithra, från vilken Atar fick all eld han behövde, var förhoppningen då att Atar inte skulle stjäla någon eld från denna Mithra-högtid.

Thraetvana – blixtguden – var den yngsta av eld-bröderna, men han var också den mest rastlösa och otyglade av dem alla. Översteprästen åkallade inte Thraetvana för denna ceremoni.

Allt var sålunda iordningställt för den högtidliga ceremonin att ta sin början. Den yngsta av prästinnorna gick fram till Översteprästen och fäste ett utsökt broderat vitt silkestyg över hans ansikte. Det täckte både mun och näsa, så att hans andedräkt inte skulle komma att nudda vid de heliga eldarna. Prästinnorna själva behövde inte skyla sina ansikten, deras andedräkt ansågs vara alltigenom obefläckat.

Högtidligt, medan Översteprästen fortsatte att bönfälla, gick prästinnorna sedan återigen bakom stenblocket de kommit från och tågade sedan fram med en järnskål fylld av eld. Från denna lades en brandfackla i vardera av de sju offerskålarna.

När väl den sista av offerskålarna hade satts i brand tystande Översteprästen, allt medan den äldsta av prästinnorna intog sin plats vid de tre mittersta eldarna, lyfte sina händer och armar och bad till gudarna om välsignelse.

"Rena som elden som förtär allt av ondo skall våra hjärtan vara för er, Ni Sublima!" bönföll hon så som ritualen föreskrev.

"Sänd över oss den heliga eldens ande så att den kan tvaga och rentvå oss!"

Sedan flyttade hon sig till den östra offerskålen för att där upprepa välsignelsen, medan hennes följeslagare skötte om de övriga tre yttre eldarna och Översteprästen blev kvar stående i mitten. Först när hon återupprepat välsignelsen i all fyra väderstreck tog Översteprästen till orda. I klangfull ton började han nu sjunga en lovsång som förhärligade både Atar och Mithra.

Då började de som kommit för att hedra högtiden att våga sig samlas i Mithras trädgård. Från alla sidor av slutningarna strömmade de nu till. En del klättrade ner över vassa klippbranter, andra fann sin väg genom uthuggna buskage, men inte desto mindre med samma medfödda blandning av otvungen enfald av dygd eller värdighet.

När de samlats skänkte kvinnorna, i sina mångfärgade beklädnader och utsmyckningar av länkar och pannband, den ena sidan av offerplatsen en färggrann inramning. På motsatta sidan stod männen; ståtliga, långa och välbyggda, och med solbruna ansikten. Deras beklädnad var mörksvart men rikt dekorerad med silversmiden. Över detta bar de flesta en cape av vargskinn som hölls ihop av silver-länkar. På deras huvuden satt höga pälsmössor. Deras hår hade kortats av i nackhöjd.

Alla som nu stod runt omkring offerplatsen stämde genast in i Översteprästens lovsång, så att ljudet från en enorm kör, fylld av både manliga och kvinnliga röster, stegrade mot skyn.

När den heliga lovsången var avklarade bar den äldsta av prästinnorna fram en silverbägare, och en silverkanna fylld med nektar från haoma-plantan, till Översteprästen som, medan han uttalade böner, fyllde bägaren med nektar, drack lite ur den och skickade sedan bägaren vidare.

Alla vuxna män var tillåtna att läppja på denna dryck. Varje gång bägaren blev tömd på nektar bars den åter till prästinnan, som då fyllde på den från sin kannan. Allt detta försiggick i stor högtidlighet och under vördnadsbjudande tystnad.

När alla män hade fått läppja på haomadrycken hällde prästinnan återstoden av drycken i offerskålen närmast henne. Blåaktig rök slingrade sig då uppåt i mystiska mönster. Den korta stund röken slingrade sig räckte för ljungrum att med olika danssteg visa vad hon samtidigt förkunnade i smekande skönsång.

Skaran lyssnade trolldund, för genom orden av det heliga förkunnandet kunde de dra liknelser att nyttja i sina egna liv under de tolv månaderna som skulle förflyta innan de skulle för höra dessa ord igen. Så snart hon avslutat det korta förkunnandet utbrast skaran i ett skallande jubel. Det högljudda jublet var ämnat vittna om deras tacksamhet. Tacksamhet till sol- och ljusguden Mithra, som återigen ingav hopp om den närstående framtiden.

Ett överröstande utrop från Översteprästen signalerade avslut på denna tacksamhetsyttring. De fyra prästinnorna gick då fram till de mittersta eldarna och började där besjunga Diyanitra, den rena och hulda kvinnan.

När de besjungit klart återgav Översteprästen en litanian, medan prästinnorna nu avlägsnade sig i en högtidlig procession tillsammans med de församlade kvinnorna.

Kvinnorna passade på att lägga förberedda små-knippen av torkade kvistar i de offerskålar de passerade på sin väg ut, i önskan om att den helgade flamman också skulle välsigna den husliga eldstaden.

Undertiden satte sig männen ned i en cirkel. Fermenterad haomadryck bars fram i stenkärl från vilka de tog djupa klunkar allt efter eget behag. Överdrivet drickande av denna rusdryck hade aldrig förekommit. I Mithras trädgård var respekt en självklarhet.

Översteprästen bad någon att hämtade honom några djurhudar på vilka han kunde slå sig ned tillsammans med sina assistenter.

Natten hade nu infallit. Maonha (Månen) sände ner sina sköra strålar från himmelens mörka bakgrund. Men det fanns ingen anledning att vara rädd för varken ormar eller andra skadliga djur eftersom elden håll dem borta.

"Berätta en historia, för oss", utropade någon av männen i cirkeln energiskt och fick genast bifall från de andra.

Så som sedan var lät Översteprästen dem böna och be om detta flera gånger. Sedan såg han upp i skyn och tog till orda:

"Ni män av Persien, ni vet redan hur denna värld en gång skapades."

"Den Allvise Guden, Den Heliga Ande, 'Ahura-Mazda', levde alldeles själv i de sju himlarna. Enslighet omgav honom, omätligt var hans välde. Men han var ensam, totalt ensam."

"Han beslöt sig därför att skapa något som skulle skänka Honom glädje."

"Han tänkte upp varelser, och när Han tänkte dem så uppstod de! Först upptänkte Han Mithra, den strålande solen, för Ahura-Mazda älskade allt ljus. Därför älskar Han Mithra över alla andra gudar som Han skapat."

"Vid sidan av Mithra skapade Han Maonha, den bleka, stilla månen. Som skulle få dela dygnet med Mithra. Maonha ljus är mycket svagare än Mithras, därför har han tagit över den del av dygnet människan kallar natt. Men av dess svaga strålar kan människan ändå vägledas i natten."

"Men hans strålar är ibland för svaga och ibland syns de inte alls. Se hur Maonhas strålar nu skälver över oss!"

"Ahura-Mazda insåg skörheten i Maonha och gav honom därför hjälp. Vid sidan av Maonha skapade Han Tishtrya med en lysande mantel. Oräkneliga för det mänskliga ögat är de tindrande stjärnorna som pryder stjärn-gudens manteln."

"Då bönföll Mithra: 'Min Herre, du har skänkt Maonha en broder, ge mig då också en så att jag inte behöver vara ensam.'"

"Ahura-Mazda gav sitt medgivande till detta; men de två bröder som gavs till Mithra var inte honom till hjälp. Han fick istället till uppgift att hålla dem i styr. För den ena var elden Atar och den andra blixten Thraetvana."

"Men Mithra blev ändå glad över detta för hans nya bröder var strålande, precis som han själv var. 'Bröder av flamman är vi!' förkunnade Mithra till hela världen."

"Och Ahura-Mazda skapade sedan vind-guden, Vayn, som kommer farande i sin vidsträckt mantel, i vars veck vindarna är dolda, varma som kalla, milda som starka; en hel ensemble av

livliga gynnare finns i dessa veck. De leker med eld och lär dem dansa. Men Maonhas strålar är för bleka för att fångas av Vayn gynnare.”

”Sedan begrundade Ahura-Mazda ett klart, bubblande vatten; om hur det dansar fram i krusningar, hur det porlar och skvalpar, sjunger och ryter. Och medan han begrundade detta formades en ljuvlig kvinna. Sjungande och dansande, med pärlband i sitt långa hår, stod hon inför den visa Gud som hade upptänkt henne: Anahita som flödade av fögnad.

”Plötsligt var det liv i alla de sju haven, glädjefyllt liv. Men Ahura-Mazda tänkte på sin enslighet och visste att han älskade den mer än allt sprudlande liv som nu omgav honom. Så han tänkte ut en värld där gudomarna skall härska. Från ovan skulle han titta ner, och kalla på dem en i taget närhelst han kände sig i behov av sällskap.”

Översteprästen gjorde paus i sitt berättande för att tilltala sin åhörare med en personlig uppmaning till dem:

”Skåda, ni män av Persien, så uppstod Jorden, vår Jord på vilken vi lever. Berg, vatten och plantor skapades ur Ahura-Mazdas tankar; och gudomarna lekte med jorden under en mycket, mycket lång tid. En mänsklig varelse kan inte ens tänka sig en så avlägset lång tid.”

Sedan fortsatte Översteprästen sin berättelse:

”Ahura-Mazda var först tillfreds. Hans gudomar var upptagna och störde Honom inte. Men, knappt hade han tänkt denna tanke förrän de kom med förfrågningar:

”’Herre! placera varelser på jorden som skall vara våra undersåtar.’”

”’Och hur skall dessa varelser se ut?’ Frågade den vise Guden, välvilligt.”

”’De skall likna oss’, utbrast Anahita, den fagra.”

”’Nej, låt dem var helt annorlunda. Knubbiga och vanskapta så att vi kan narras med dem’, utropade Atar.”

”Ahura-Mazda upptänkte sålunda två varelser; ”människan” enligt Anahitas önskemål och ”tjuren” enligt Atars önskemål. Och gudarna blev glada och belåtna.”

”Återigen passerade eoner på Jorden. Många förändringar skedde, för gång efter annan styrde gudarna händelseförloppen där nere.”

”Människosläktet hade mångdubblats och flera olika folkslag hade kommit i vardande. Liknande hade skett med tjuren, från vilken alla djur kända för er härstammar. Hans gudar hade alla önskat att ha speciella typer djur under sitt eget herravälde. Det känner ni till.”

”Fåglarna tillhörde Vayn. Fiskarna, ormarna och grodorna tillhörde den fagra Anahita.”

Översteprästen tystnade. Dryckeskärilen hade tömts.

”Fortsätt”, bönade många av åhörarna. Men eldarna hade börjat falna, det var dags att gå till vila.

Påföljande dag genljöd bergen återigen av glädjefyllt mässande. Kvinnorna hade tidigt gett sig av för att samla in frukt och bär till allas förfriskning. Männerna strövade omkring för att leta ägg i fågelnästen och slog ihjäl giftiga ormar medan de samspråkade allmänt om det som de hade fått lyssnat till kvällen innan.

När Mithra igen började dölja sina strålar hördes ett metalliskt klingande ljud. En av assistenterna slog rytmiskt med en kraftig käpp mot en järn-skiva som hade hängts upp i en av de högre buskarna. Ljudet var inte vackert, men det kunde höras vida omkring; det var signalen som gav männen tillåtelse att återsamlas för att lyssna till Översteprästen.

Ivrigt samlades de. Även om de flesta redan hade hört det mesta av det förut, brukade Översteprästen alltid berätta allt lite annorlunda varje gång och alltid med något nytt litet inslag. Detta var den enda tid på året de alla samtidigt fick undervisning. Det var för många en riktig tankeställare för de liv de strävade att leva efter.

De flesta av männen var ensliga herdar, vilkas tillvaro gav dem mycket över till tidsfördriv och eftertanke. Deras tankar uppehöll sig ofta hos de gudar de nu fick möjlighet att höra om.

Från Maonhas bleka strålar lärde sig vissa nu om hemligheten bakom de samverkande naturkrafterna; från Mithras eld lärde sig andra om manligt mod och tapperhet.

När samlingsplatsen återigen var fylld och inga efterslänrare förväntades dyka upp, tände Översteprästen de tre offerskålarna i mitten. Men denna gång innehåll de inte någon sötdoftande olja. Eldarna syftade nu bara till att lysa upp området, och hölls brinnande av

torra kvistar som de vigda assistenterna hade samlat in för att hålla dem vid liv. Översteprästen satte sig ned. Denna dag bar han en mörkbrun ämbetsdräkt i mjukt ull som hålls ihop av ett vitt rep virat runt hans midja. Han bar ingen adelskrona när han nu återigen började predika.

"Igår! ni män av Persien, berättade jag för er hur underbart Jordan och allt som lever på den har skapats."

"Men Ahura-Mazda, den allvise högsta Guden, kunde förnimma hur människans klamrade sig fast vid gudomar som de kunde se och ta på, och hur dessa höll dem i sitt grepp; och därmed hade människan glömt att Han stod ovan alla gudomar, och med en enkel tanke kunde förgöra allt som de kunde se och ta på, lika lätt som han skapat det."

"Då skapade Hans tanke varelser, som på Hans befallning, kunde skickas ned till människorna för att påverka, hjälpa eller belöna dem."

"Dessa varelse skulle tjäna Honom, förbli nära Honom för på så sätt stå mellan Honom och gudarna."

"Och så upptänkte Han Sanning, en underbar kvinnlig varelse i blå beklädnad, med klara blå ögon. Varhelst han sände henne skingrades alla skuggor."

"Till syster gav Han henne Renhet, i silvervit skrud och skimrande slöja som täckte hennes härliga ansikte. Kall är hon som snön på de högsta bergstopparna. Ouppnåelig men ändå tillgänglig för alla som söker sig till henne."

"Efter att han sänt ner dessa två mänskliga varelser, såg Ahura-Mazda att de som följde dem ansåg sig själva för mer än andra."

"Så får det inte vara, för då kommer människan förstöra det som var ämnat att vara deras frälsning, insåg Ahura-Mazda."

"Efter att ha begrundat detta uppbringade Ahura-Mazda - den visa, välvilliga guden - i sin enslighet, en enkel och alldaglig kvinnlig skepnad, klädd i silvergrått. Hon följde i Sanningens och Renhetens spår och sträckte ut sina fromsinta, välvilliga händer för att hjälpa människor som var på väg att gå upp i sin egen självgodhet."

"Ödmjukhet var namnet på detta Hans älskvärda barn, som djupt inom sig bär med sig skatten skänkt henne av Ahura-Mazda, själv. De som erkänner och är älskad av Ödmjukheten kommer att erhålla lycksalighet."

"Dessa kvinnliga vårdare av dygd var i trogen tjänst till den Högsta Guden. De blev Honom både kära och outhärliga."

"Som ett tecken på hur belåten han var med dem tillät Han dem tänka upp vad annat som kunde förväntas komma ur deras aktiviteter å människans vägnar, och som kunde bli en välsignelse för människan. Vad än de än tänkte upp skulle Han då ge liv åt, som en belöning till dem."

"Sanning tänkte då genast upp "Visdom", som alltid kunde vistas i de själar som sökte Sanning; Visdom blev således hennes följeslagare."

"Renheten log bara åt den älskande Gudens förslag, som då förstod vad Hans kära barn önskade sig. Han gav blomman av insikt till mäns själar som lät sig ledas av henne, att vörda kvinnan."

Översteprästen avbröt berättelsen för att tala till de församlade:

"Ni vet mycket väl, ni män, att de som låter sig vägledas av Renhet här på jorden är till glädje för oss alla. Tänk på era kvinnor! Tänk på den vackraste av alla jordliga kvinnor, prinsessan Diyanitra."

Han återgick sedan till berättelsen:

"Sedan önskade sig Ödmjukhet: 'Herre, låt åtrån de känner stiga inom sina själar förmedlas till andra. Låt den gå utom sig själva och hitta sin väg till andra.'"

"På Ödmjucks önskan skapade Guden, Kärlek, som är blind för människans eget begär, och ser bara till bättre av andra."

"Sex obefläckade kvinnor omger mig, märkte Han. De uppstod alla ur mina tanke. Från min vilja skall jag, hursomhelst, anbringa en man vid sidan av dem: en hjälte! Han skall bära inom sig all dygder av sann mandom."

Med dessa ord fick Översteprästen åhörarna att börja skruva på sig. De sträckte på sig själva,

de rättade till sitt yttre för att visa Renhet. Hjältens dygder var kända för dem, allt sedan barnsben hade de försökt eftersträva dessa dygder.

Översteprästen fortsatte:

”Eoner passerade. Generationer efter generationer av människor kom att födas och kom att dö. Troget fortsatte Ahura-Mazdas vårdare att utöva sina budskap till de som bodde på jorden. Med glädje såg Han på sina varelser.”

”Sedan hände något förskräckligt. För att förstå detta, måste ni förstå att allt illa som människorna i detta liv har gjort, har fallit ner i marken under oss. Där finns platsen där alla illdåd av människan har samlats.”

”Där samlas även alla skändliga ord och onda tankar. Under en lång, lång tid ända sedan Jorden tänktes upp har otänkbart mycket samlats där nere.”

”Men död som underjorden kan tänkas vara, fanns det fortfarande liv i del av det som samlats. Och detta liv gick samman i en klunga, och stärktes och blev till Anramainyu - den onda anden. Född ur allt jordligt avskräde, kunde han börja skapa skrämmande saker. Han kände till om Ahura-Mazda och ville vara likvärdig Honom.”

”Eftersom Du bor i de sju himlarna ovan jord’, utropade Anramainyu, ’skall jag bo i de sju grottorna under jord! Du har upptäckt gudomar, då ja skall göra det samma!’”

De samlade männen rös inombords. Inom vissa krympte hjärtat, andra knöt sin näve och hytte i luften åt Djävulen.

Men, Översteprästen fortsatte:

”Hur mycket Djävulen än försökte att skapa gudar, lyckades han inte; för han var själv inte Gud, bara en ond ande. Det är en stor skillnad. Därför kunde han bara skapa andra onda andar.”

”Djävulen såg upp i skyn. Med vad skulle han konkurrera med Mithra, Maonha och Tishtrya. Hans begär blev omåttligt. Och så uppstod Azhi, den stora ondskefulla moln-ormen. Ni har alla sett den när den olycksbådande rullar fram över er.”

Männen nickade instämmande.

”Därefter skapade hans onda viljekraft varelsen Apaosha - demonen av torka - som allt som oftast orsakar gudomars ängslan och möda. Sedan skrattade Djävulen och ansåg sig själv vara den högsta av alla gudar.”

”Men när han jämförde sina varelser med de andra gudarnas, såg han de var tråkiga och fula. Ingen av hans kunde mäta sig med deras strålande varelserna. Djävulen drabbades då av ett våldsamt raseri och ur den skapades Aeshma - Vreden. I sin styrka kunde den inte mätas med annat, i sin glöd skulle den lika gärna kunna vara en utav eld-bröderna. Men Vrede hade en stor brist - Vreden var blind.”

Männen skrattade. De tilltalades av att ”Vrede” måste vara underlägsen gudarna. Att han inte kunde se vem han intog var passande, eftersom han skadade sig själv och de han ledde.

”Småningom”, fortsatte Översteprästen, ”upptäckte Djävulen att Ahura-Mazda även hade uppbringat andra mer speciella tjänare, vars aktiviteter var välgörande för människan.”

”Han måste därför skapa väsen som i sin tur kunde förstöra vad de hade byggt upp. Noggrant och försätligt undersökte han. Sedan visste han hur.”

”För att bemöta Sanning skapade han Falskhet som vid första anblick föreföll tindrande vacker. En närmare granskning skulle förstås visa att allt som omgav henne var falskt. Men så folkvän blev denna ande, så mycket mer älskvärd än den något folkskygga Sanningen, att människor flockade sig kring henne och lät sig själva bli vilseledda av henne. Och det var så de lärde sig falskhet.”

”Den underbara Renheten verkade vara allt för oantastlig för Djävulen, han visste inte hur han skulle bemöta henne. Då skapade han tre väsen: Passionerna. De drog och slet i människan tills det att hon besudlat sig själv så långt det de förgjorde sig själva. De stormiga och skrikande passionerna var hänfödda tjänare till den onda anden.”

”Ödmjukhet bemötte han med Arrogans - en lätt uppgift; för denna fara hade människan mer eller mindre skapat själva. Det som de andra av Djävulens tjänare själva inte hade lyckats

med. Arrogans, tillsammans med Egotism – för hans tjänare behövde alla varsin kamrat – uppstod utan ansträngning.”

”Falskhet valde till Slughet till kamrat, medan Passionerna valde Sjukdom.”

”Med alla dessa tjänare steg nu Djävulen fram för att rycka kungakronan från Ahura-Mazda. Det var hans mål att kuva människan under sitt välde. Desto mer avfall som slängs ner i underjorden desto starkare blev den onda anden.”

Översteprästen gjorde en paus, för att understryka:

”Ni kan inte föreställa er och förskräckliga striderna var, inte heller hur många som stupade.”

Medan Översteprästen gjorde en paus i detta, frågade en av åhörarna:

”Varför gjorde Ahura-Mazda - den högsta av alla Gudar – helt enkelt inte slut på sina motståndare? Det måste ha varit enkelt för honom.”

”Naturligtvis”, försäkrade Översteprästen. ”Han skulle ha kunnat göra det om han ville. Men, Han ville hellre att hans skapelser själva valde mellan gott och ont. Låt den som inget annat önskar falla offer för Djävulen och därmed i sin egen undergång. Det hade varit bättre än att ha ett rike med hjälplösa mänskliga varelser.”

”Ni själva uppskattar de djur i era flockar som på egen hand söker upp de bästa betesmarker. De boskap som blint följer skocken till torra tröttar ibland ut er. Således lämnade den vise Guden människan till sin egna fria vilja, och lät gudarna och Hans tjänare att hjälpa endast dem med from viljekraft.”

”Eftersom han tillät detta, vann det onda fler och fler slag. Den blomstrande trädgården som jorden en gång erbjöd blev till en hög av sten, en ödemark som ni alla kan se omkring er. Ni kan inte längre tänka er ett helt land av skönhet, även då ni för en känsla av den under de två månader då får våra fält att stå i blomster.”

”Men, det här kan väl inte fortsätta i all evighet”, suckade en av de yngre männen. ”För i så fall skulle det ju tillslut inte vara något kvar av vår jord att glädja gudarna och Ahura-Mazda.”

”Nej, saker och ting kommer inte att fortsätta så här för alltid”, bekräftade Översteprästen. ”Vi har fått en profetia att jorden inte kommer att finnas i evighet. Jorden kommer att finnas till under en omätlig lång tid, och Ahura-Mazda har delat in den i tre delar av lika lång tid. Den första delen varade från det att jorden skapades till den tid då gudarna upptänkte den urtida människan och den urtida tjuren.”

”Den andra delen tar slut när Föregångaren – Zoroaster – föds. Då kommer den tredje epoken börja i vilken Saoshyant, Hjälparen som kommer att förkunnas av Zoroaster, skall bli sänt till människosläktet.”

”Vem denna Saoshyant kommer att vara, och hur han kommer att befria människan från ondskan, vet vi inte ännu. Men han kommer att komma och vi kommer att glädjas av hans ankomst.”

Med en djup suck avslutade talaren nu sin långa redogörelse, men han reste sig inte upp som han brukade göra. Det var uppenbart för dem runt omkring att han hade något mer att säga, kanske det viktigaste av allt.

Samtidigt frågade en av männen:

”Kommer det att ta lång tid innan denna föregångare föds?”

Översteprästen reste sig nu upp. Högtidligt stod han framför dem.

”Män av Persien”, sa han med emfas. ”Allt det jag sagt till er med så mycket detaljrikedom, har jag gjort för att förkunna något nytt för er.”

”Våra stjärntydare har gjort iakttagelsers som talar om för oss att Zoroaster är på väg att födas!”

Översteprästen kunde inte fortsätta att säga något. Öronbedövande jubel bröt ut. Han försökte förgäves att lugna dem. När de väl lugnat sig själva kunde han fortsätta.

”Nu när denna andra jord-epoken har avslutats, kommer jorden att få hjälp med att återigen bli så som Ahura-Mazda skapade den avlägset länge sedan. Låt oss tacka Honom.”

Djupt rörd föll han i ett spontant bönande från hjärtat. Sedan skickade han hem männen. Natten hade infallit.